

חסיד של מחוג השניות

פלא

Cavallo e Cavaliere, Pinacoteca di Brera

אֲנִי מְבִיט בְּמַחּוּג הַגּוֹלֶשׁ, שְׁלֹשׁ,
אַרְבַּע, מְבִיט בְּשַׁעוֹן, הַמַּחּוּג גּוֹלֶשׁ,
חֲמִשָּׁה. הַסּוֹס וְרוֹכְבוֹ בְּזוּיִת שְׁטוּחָה

כְּמַעֵט, אֶרֶד שְׁנִמְרוֹת, שֵׁשׁ. צִוָּאֵר הַסּוֹס
מִעוֹף כְּמַחּוּג־קָבַע שְׁבִאֲרֵבַע נַח, רֹאשׁ
הָאִישׁ בְּעֶשֶׂר. מְבִיט בְּשַׁעוֹן, מַחּוּג

גּוֹלֶשׁ מוֹרָה שְׁבַע. סוֹס וְרוֹכְבוֹ תְּקוּעִים,
שְׁמוֹנֶה, תְּקוּעִים בְּאַסּוֹן, תִּשְׁעֵי. וְזִמְנִי
גּוֹלֶשׁ, זִמְנָם שְׁנִצּוֹק בְּאֶרֶד עוֹמֵד.

אֲנִי חֲסִיד שֶׁל מַחּוּג הַשְּׁנִיּוֹת וְהֵם,
שֶׁלֹּא שְׁמָעוּ אֶת שְׁמָעוֹ, עֶשֶׂר, הֵם, שֶׁלֹּא
מִסְגָּלִים לְהַשְׁמִיעַ טִיק־טֵק, גּוֹלֶשִׁים.

סתו בא. השדרה מקריחה. החב חוב
פרעונו נדחה כי נושיו נופשים. יש
פנאי לברח משהבטח. לבטח
ששכחוהו?

חרף. השדרה נקרחת. בחשך
לב עושה כל מה שחפץ ושלג
מחפה. הפחד נזנח. שעת כשר.
ואחריה?

רד אביב. שדרה מכתיבה שבחיה.
הנושים פרשו עוד לפני הנפש
את רשתם. לאט היא נגלית. היא לע.
מי יבלע בה?

קיץ מתגנדר בשדרה. מבסוט כי
שוב שגתה בריתו עם נושים: הרשת
נגדשה לוויים. אם נשליט שוא יד.
דחה. התעלם. נום.

אין דבר
עולה יפה כבר
זמן. עבר

זמן ואין דבר
יפה. ביש חבר
לביש. נשר

איש ולא נבר
בו איש. בו
שנשבר. איש

עבר. ביש
חבר. אין
דבר. זמן

עבר. ביש
וביש. איש
לאיש נשר. נשאר

חרוז תלוש וטעם
מר. זכר לדבר
קלוש שנאמר.

2012

שימוש

גם הוא במתפתים להתמם
 ולהפיל ("וכי אני אשם?
 הכל מהם!"). חקר מה ערך יש
 למפעלו. גלה והתיאש
 ("מעט מזער"). חשב: "מה מטמטם
 שלא לקפץ." והופ, קפץ. נחתם
 מפעל שעריך לא נודע לו. עד
 כה. איזה סוף.
 הוא שב ונעמד.

שעה ועוד שעה תולש אדם
 מפגר לוח השעות. אמנם
 מודה. אך לא עוזב. אלא בולש
 את אגרוניו ("איה מלי?"). באש
 מצא מפלט-ארעי: "מה מטמטם
 שלא לשרף." והופ, שרף. נשלם
 מפעל חיים ("חיי") שעריך לא
 נודע אלא לפלטתו.
 כלו

שקוע בסדנת המבים
 שקיעת, קימת-אדם, גוש מצית
 שעצם השמוש בו משמישו.
 בשמו נקרא לו: גלם – ("זו?"). אישון
 זגוג מביט בך – ("מצמצץ?"). ראשך
 מה לו? ("מה לא. הוא מתפוצץ.") כסחה
 אותו מהתלת גורל מבית
 יוצרו של עצם מת ("מת?" מת) ואת

שיריו פרסה לפרוסות והגישתן לגוש שיתחזק.

הַתַּפִּים עָמְדוּ מִדְּרֵדוֹרִם וְנִמְשָׁחֵנוּ לְמֶלֶךְ.
אֲנָשִׁים נֶאֱסָפוּ מִקְצוֹי גְּבוּל.
נִמְלִים הִנִּיחוּ תְּלוּלִיתִיהֶן.
דְּבוּרִים זְמִזְמוּן נֶעְתַּק.

לְטַפּוֹ אֶת רֹאשֵׁנוּ.
הָעֵטִיפוּנוּ גְּלִימָה. הֵא בְּדוּר.
הוֹשִׁיטוּ שַׁרְבִיט. כָּל קוֹל שֶׁהָרָעִים
הִסָּה וְנִגְנְזוּ.

חִיכְנוּ חֵיוֹן אוֹמֵר סִמְכוֹת שֶׁהָרִי בְּדוּרֵנוּ שְׁתוּק
וּמִכָּאֵן כָּחוּ. אֵלָּא שְׁלֹא הִסְתַּפְּקֵנוּ.

אֵיבְרֵינוּ נִדְרְכוּ. חִיכְנוּ קָפַל וְהוֹשֵׁב לְסִתְרוֹ. פִּינוּ נִפְעַר.
נִמְלָכְנוּ.

קִטְנִי קוֹמָה הִתְרַפְּקוּ
עַל בְּרִפְיֵנוּ. בִּידֵינוּ סִכְכָּנוּם. פִּינוּ נִסְכַּר. חִיכְנוּ נִשְׁלַף.
נִמְלָכְנוּ. אֵלָּא שְׁלֹא הִסְתַּפְּקֵנוּ.

הִטְלָנוּ לְשׁוֹן
וְהִיֵּינוּ כָּל עוֹלָמָם. הִשְׁקֵט
נִבְקַע מִפְּנֵי חֲנִית הַמַּלְכוּת.

רָגַע נָפַל עָלֵינוּ מוֹרָאָם וְהָיָה לְמִשְׁחַת בְּדוּרֵנוּ וּלְכוּפֵל בְּדוּרָם

רָגַע

— — —

לְשׁוֹנוֹ בַּחוּץ:

הָשִׁיבוּ לִי אֶת נְעוּרֵי וְאַעֲשֵׂם תַּפְאֶרֶת

לְאוֹהֲבֵי אֲנִי הָאֹר שְׁאִין
לְמַעַלָּה מְאֹרֹו וְהֵם אֵינָם
רַבִּים וְאִין דָּבָר הַמְדַּכְדֵּךְ
מְאֹר כְּשִׁחְשֹׁךְ הוּא כָּל מָה שֶׁיֵּשׁ

עֲכָשׁוּ הַלְשׁוֹן
רִיר שֶׁהִגִּיו נָטַל.

אֲשַׁכְּרָה חֶשֶׁב שֶׁהוּא כָּל עוֹלָמָם. כָּאִפֵּה

יִרְדֶּה לְעוֹלָם. יֵשׁ שְׂאֲמָרוֹ: "סְבִיבוֹן!"
אַחֲרֵים אָמְרוֹ: "מִטְטֵלֶת!" הִקְהֵל שָׁב לְגִבּוּלוֹ. בְּדוּרוֹ נָתַן לוֹ בֶּיַד רַחֲבָה.